

De mens Gods

Door: Gregg Bing

DE MENS GODS DEEL-1

"1Tim. 6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

Man van God - wat een betekenisvolle titel! We vinden veel titels in de Schrift: profeet, priester, koning, rechter, herder, ouderling, diaken. Deze titels duiden een bediening of functie aan die wordt uitgevoerd door iemand die een dienaar van de Heer is. De titel "*de man Gods*" is persoonlijker van aard, wat duidt op een hechte relatie met God en het godzalige karakter dat voortvloeit uit een dergelijke relatie.

Hoewel deze uitdrukking maar twee keer voorkomt in de Nieuw Testamentische geschriften, wordt deze gebruikt voor verschillende belangrijke Oud Testamentische personen. Een korte blik op deze mannen zal ons helpen de betekenis van de titel, "*de man Gods*", beter te begrijpen.

Mozes

Mozes wordt herhaaldelijk "*de man Gods*" genoemd (Deuteronomium 33:1, Jozua 14:6, Psalm 90:1) want hij was waarlijk Gods man. Toen Mozes werd geboren, zagen zijn ouders: "*dat het kindeken schoon was*" (Hebreeën 11:23), een kind dat speciaal was, daarom verstopten zij hem om hem te beschermen tegen Farao's verordening. God besteedde de volgende tachtig jaar aan het voorbereiden van Mozes om Israël uit de Egyptische slavernij te leiden. Zijn oproep kwam toen God vanuit de brandende struik tot hem sprak. God toonde op verbazingwekkende manieren zijn grote kracht door Mozes: kracht om de plagen over Egypte te brengen, kracht om de Rode Zee te scheiden, kracht om water uit een rots en manna uit de hemel te laten komen.

Mozes was een profeet van God, maar terwijl God tot andere profeten sprak door dromen en visioenen, sprak hij op een andere manier met Mozes: "*van aangezicht tot aangezicht*" (Numeri 12:6-8). Mozes had een speciale relatie

met de Heer, een relatie die het karakter van Mozes aanzienlijk beïnvloedde. Hoewel een man van grote macht en voorrechten getuigen de Schriften van Mozes dat hij was: *"zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen, die op den aardbodem waren"* (Numeri 12:3). Mozes verdroeg veel verdrukking door toedoen van het volk Israël dat voortdurend mopperde en klaagde als iets niet goed ging, maar toch bracht Mozes nederig elke situatie in gebed tot de Heer, op zoek naar Zijn hulp. Mozes was verdraagzaam en vergevingsgezind jegens hen die tegen hem murmureerden, en deed vaak voorspraak voor hen bij God. Mozes was een man van geloof: geloof in God en trouw aan God (Hebreeën 11: 23-29); aldus stond hij bekend als "de man Gods".

David

David wordt ook verschillende malen aangeduid als "de man Gods" (2 Kronieken 8:14, Nehemia 12:24, 36). David wordt het best herinnerd vanwege zijn overwinning op de Filistijnse reus Goliath. Deze gebeurtenis geeft ons één indicatie waarom David "de man Gods" wordt genoemd. Beschouw Davids woorden toen hij voor Goliath stond:

"1 Samuël 17:45-47: 45 David daarentegen zeide tot den Filistijn: Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen, den God der slagorden van Israel, Dien gij gehoond hebt. 46 Te dezen dage zal de HEERE u besluiten in mijn hand, en ik zal u slaan, en ik zal uw hoofd van u wegnemen, en ik zal de dode lichamen van der Filistijnen leger dezen dag aan de vogelen des hemels, en aan de beesten des velds geven; en de ganse aarde zal weten, dat Israel een God heeft. 47 En deze ganse vergadering zal weten, dat de HEERE niet door het zwaard, noch door de spies verlost; want de krijg is des HEEREN, Die zal ulieden in onze hand geven.

Dit zijn de woorden van een jonge man die op God vertrouwde en de bevrijding die Hij alleen kan geven, alles met het doel Hem heerlijkheid en eer te geven.

David was Gods keuze om koning te zijn over Israël. Toen de eerste koning van Israël, Saul, ongehoorzaam was aan God, verwekte de Heer David als hun koning, een man die de Heer beschreef als: *"een man naar Mijn hart, die al Mijn wil zal doen"* (Hand. 13:22). Wat een mooie beschrijving van een "man Gods" - een man naar Gods hart. David probeerde Gods wil te kennen en te

doen op Gods tijd. Zelfs nadat hij gezalfd was door Samuel de profeet, wachtte David geduldig op God om hem het koninkrijk te geven. Hoewel koning Saul David hardnekkig achtervolgde en probeerde hem te doden, weigerde David, zelfs toen hij de gelegenheid daartoe kreeg, om Saul te doden; hij weigerde om het leven van de gezalfde des Heeren te nemen. Net als Mozes was David ook een profeet van God, die veel psalmen schreef. Als jonge man die voor de schapen van zijn vader zorgt, moet David vele uren met de Heer hebben gesproken. Terwijl we de prachtige psalmen (liederen) lezen die God door David gaf, zien we het hart van iemand die echt "God's man" was.

Elia en Elisa

Elia en Elisa worden beide "man Gods" genoemd (1 Koningen 17:18, 2 Koningen 4:7). Beide mannen waren krachtige profeten die vrijmoedig namens God spraken in tijden van grote verdorvenheid in Israël. Elia leefde tijdens het bewind van Achab en Izebel, twee van de meest slechte heersers in de geschiedenis van Israël. Elia bad tot God dat het niet zou regenen in Israël, en dat deed het drie en een half jaar niet. Elia confronteerde Achab en daagde zijn profeten van Baäl, op de berg Karmel, uit om aan het volk Israël te demonstreren dat er slechts één ware God was. De profeten van Baäl schreeuwden en riepen hun god de hele dag, maar er kwam geen antwoord. Elia bad kalm tot God, die zijn nederig gebed verhoorde en door vuur het offer verteerde dat Elia had bereid. Wat een geweldige impact had deze trouwe man van God op Gods volk. Elia heeft vele andere wonderen verricht. Hij zorgde voor de behoeften van de weduwe en haar zoon, en wekte zelfs de jongen op uit de dood. Toen Elia's tijd op aarde voorbij was, nam God deze "man Gods" op naar de hemel in een wervelwind.

Toen Elia werd opgenomen in de hemel, ontving Elisa zijn mantel, zowel letterlijk als figuurlijk, want hij nam Elia's plaats in als de profeet van God. Elisa vroeg God om een dubbel deel van Elia's geest. Wetend dat Elia op een machtige manier door God was gebruikt, wilde Elisa dat ook en zelfs meer doen, niet voor zijn eigen glorie, maar voor die van de Heer. God stond zijn nederig verzoek toe en werkte vele krachtige wonderen door de hand van Elisa, een trouwe "man Gods".

Heilige mannen Gods

God heeft altijd zijn woordvoerders gehad in elke bedeling, mannen die door God geroepen zijn om Zijn Woord te verkondigen. In het Oude Testament waren deze mannen in de eerste plaats profeten, sommigen waren rechters, koningen of priesters. Petrus verwees naar de Oud Testamentische profeten in 2 Petrus 1:21 als: *"heilige mensen Gods"*.

Deze getrouwe mannen werden door God geroepen en spraken Zijn Woord als ze werden *"bewogen door de Heilige Geest"*; dit is wat hen tot *"mannen Gods"* maakte. Gedurende de tijden die door de Nieuw Testamentische geschriften worden bestreken, bleef God door middel van profeten spreken, zoals Johannes de Doper, maar hij werkte ook door apostelen, mensen die door God waren uitgezonden om Zijn Woord te verkondigen. Sommige apostelen en profeten, zoals de Twaalf, spraken tot Gods aardse volk, Israël. Paulus en zijn medewerkers werden geroepen om apostelen en profeten te zijn voor de Heidenen om Gods plan en doel bekend te maken voor zijn kerk, het lichaam van Christus. Dit waren allen, ongetwijfeld, ook *"mannen Gods"*. In Efeziërs 4:11-12 lezen we over Gods gaven aan de kerk, Zijn Lichaam. Deze lijst omvat de functies van apostel, profeet, evangelist, voorganger en leraar. Met het aan de kant zetten van het volk Israël, en de voltooiing van Gods Woord, bestaat de behoefte aan apostelen en profeten vandaag niet meer, maar God gebruikt nog steeds evangelisten, voorgangers en leraren, niet om Zijn Woord door directe openbaring te geven, maar om Zijn voltooid Woord door prediking en onderwijs te verkondigen.

Timotheüs

De jonge man, Timotheüs, diende als: een apostel, een profeet, een evangelist, een voorganger en leraar. Hij werkte getrouw samen met de apostel Paulus in de bediening van het evangelie. Paulus, verwees naar hem, in de eerste van de twee brieven aan Timotheüs, met de titel: "mens Gods" (1 Timotheüs 6:11-12). Wat een getuigenis betreffende het karakter van deze jonge man! In zijn brief aan de heiligen in Filippi maakte Paulus speciaal melding van het godvrezende karakter van Timotheüs.

"Fil. 2:20-22: 20 Want ik heb niemand, die even also gemoed is, dewelke oprechtelijk uw zaken zal bezorgen. 21 Want zij zoeken allen het hunne, niet

hetgeen van Christus Jezus is. 22 En gij weet zijn beproeving, dat hij, als een kind zijn vader, met mij gediend heeft in het Evangelie.

Dit "godvrezende karakter" vloeide voort uit de liefde en toewijding van Timotheüs aan Jezus Christus. Dat is de reden waarom Timotheüs verbonden is met getrouwe, godvrezende mensen zoals Mozes en David als een "man Gods".

Voorgangers

Paulus zijn brieven aan Timotheüs maken deel uit van een groep die de Pastorale brieven worden genoemd en die geschreven zijn aan degenen die dienen als voorgangers. Aangezien deze passage in 1 Timotheüs 6:11-12 is gericht aan Timotheüs als voorganger, kan en moet het worden toegepast op allen die dienen als voorgangers of leraren of ouderlingen in de plaatselijke kerken. Iemand die is belast met de verantwoordelijkheid om het Woord van God te onderwijzen en te prediken, moet een "man Gods" zijn. Dit is goed te zien aan de hand van de vereisten voor deze bediening, zoals uiteengezet in 1 Timotheüs 3:1-7.

Alle gelovigen

De enige andere, in het Nieuwe Testament voorkomende, uitdrukking "mens Gods" wordt ook gevonden in een brief aan Timotheüs, maar het wordt niet specifiek voor Timotheüs gebruikt.

"2 Tim. 3:16-17: 16 Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; 17 Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.

De "mens Gods" is hier niet beperkt tot voorgangers, maar strekt zich uit tot alle gelovigen, zowel mannen als vrouwen. Het woord "mens" komt van een Grieks woord dat niet alleen naar mannen verwijst, maar naar de mensheid, dat zijn allemaal menselijke wezens. Deze verzen benadrukken dat Gods Woord voor alle gelovigen lonend is, dat ieder van ons een "mens Gods" kan zijn, compleet en grondig toegerust en voorbereid op al het goede werk dat God ons heeft opgedragen. Wij moeten Gods mensen zijn, Hem in deze wereld dienen als "*ambassadeurs voor Christus*" (2 Korinthe 5:20). Als deze benaming, "mens Gods", waar voor ons moet zijn, moeten we een intieme relatie met de

Heer hebben, een relatie die duidelijk wordt door het karakter dat in ons dagelijks leven wordt tentoongesteld. En u dan? Geeft uw leven het bewijs dat u echt "een mens Gods" bent? In het volgende deel gaan we kijken naar drie eigenschappen die de "mens Gods" karakteriseren.

De mens Gods deel-2

"1Tim.6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

De titel "man Gods" wordt gebruikt voor verschillende getrouwe mannen in het Oude Testament, mannen zoals Mozes, David en Elia. Deze mannen hadden een hechte, persoonlijke relatie met de Heer, een relatie die duidelijk was in hun karakter, wandel en dienstbetoon aan de Heer. De titel "mens Gods" wordt slechts tweemaal in het Nieuwe Testament gebruikt, beide in de brieven aan Timotheüs, maar de titel lijkt niet alleen toepasbaar te zijn op Timotheüs, maar voor elke gelovige, inclusief zowel mannen als vrouwen (2 Tim. 3:16-17).

Wat kenmerkt een "man Gods"? Laatst hebben we gekeken naar enkele eigenschappen van Mozes en David die hen allen tot Gods man maakten, maar hier in 1 Timotheüs 6:11-12 vermeldt Paulus drie specifieke eigenschappen van een "mens Gods": hij ontvlucht bepaalde dingen, hij volgt bepaalde dingen na, en hij strijd de goede strijd van het geloof. We beginnen met het beschouwen van Paulus zijn vermaning tot de mens Gods om te:

Vluchten

Het woord 'vluchten' betekent vluchten van/voor, vluchten om gevaar te vermijden of ontsnappen naar veiligheid. Gewoonlijk associëren we 'vluchten' niet met het idee "een man" te zijn, maar dit is precies wat de mens Gods bevolen is te doen. Gelovigen worden zeker vermaand om in veel gebieden van hun leven een standpunt in te nemen. We moeten "*staan in het geloof*" (1Kor.16:13) en "*Staat dan in de vrijheid*" die we hebben in Christus (Gal.5:1), om "*staan tegen de listige omleidingen des duivels*" (Ef.6:11), en "*wandelen waardiglijk het Evangelie van Christus*" (Filippenzen 1:27), en "*staat alzo in den*

Heere" (Filippenzen 4:1). Er zijn echter bepaalde dingen en bepaalde situaties waarvoor we voortdurend moeten vluchten.

Jozef, de favoriete zoon van Jacob, werd geen "man Gods" genoemd, maar de Heer was met hem in bijna alles wat hij deed. Toen Jozef als een slaaf naar Egypte werd verkocht en naar het huis van Potifar werd gebracht, Potifar was Farao's hoofdman, wierp de vrouw van Potifar "Jozef een begerige blik toe" en zei tegen hem: "lig bij mij". Jozef weigerde haar. Hij respecteerde de heiligheid van de huwelijksrelatie, en hij respecteerde Potifar en zou zijn meester niet op deze manier verraden, maar, het allerbelangrijkste, Jozef herkende hoererij en bedacht: "*hoe zoude ik dan dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God!*" (Gen. 39:8-9). Ondanks de weigering van Jozef bleef ze hem 'dag na dag' verleiden, maar 'hij luisterde niet naar haar, om bij haar te liggen of bij haar te zijn'. Uiteindelijk regelde ze op een dag dat ze alleen met Jozef in het huis was. "*Ze greep hem bij zijn kleding en zei lig bij mij Maar hij liet zijn kleed in haar hand en vluchtte en ging naar buiten*"(Genesis 39:12). Hoewel Jozef ten onrechte werd beschuldigd en ten onrechte gevangen werd gehouden, eerde God zijn trouw om te vluchten voor deze verleiding om te zondigen.

Vlucht voor seksuele immoraliteit

Paulus gelast de gelovigen om hetzelfde te doen als Jozef: "te vluchten voor seksuele immoraliteit" (1 Kor 6:18). Deze zonde heeft de gelovigen, zowel mannen als vrouwen, door de geschiedenis heen geplaagd en blijft dit doen in onze samenleving die steeds toleranter wordt.

David, die een "man Gods" werd genoemd en door God werd beschreven als "*een man naar Mijn eigen hart*", pleegde overspel met Batseba, de vrouw van één van zijn meest getrouwe soldaten. Hij ging verder met het vermoorden van haar man, Uria, nam Bathseba tot zijn eigen vrouw en bedekte zodoende de hele smerige affaire. Hoe kon zoiets met deze man Gods gebeuren? Hij is niet gevluht voor seksuele immoraliteit. Het begon allemaal op een avond toen David zich ontspande op het dak van zijn huis. Hij keek toevallig naar een ander huis, waar Bathseba aan het baden was. In plaats van zich af te wenden en te vluchten voor deze verleiding, bleef David naar deze vrouw staren, die fysiek 'mooi om te zien' was. Dientengevolge bezweek hij voor de verleiding, informeerde naar de vrouw, liet haar halen en lag bij haar (2 Sam. 11:2-4).

De man Gods vlucht voor seksuele immoraliteit. Seksuele immoraliteit is een zonde tegen het eigen lichaam dat de tempel van de Heilige Geest is. Paulus schreef de volgende woorden aan de Korinthische kerk, een vergadering van onvolwassen gelovigen die vatbaar waren voor deze zonde:

“1Kor.6:19-20: 19 Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, Die in u is, Dien gij van God hebt, en dat gij uws zelfs niet zijt? 20 Want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn.

Vlucht voor afgoderij

Paulus schreef in 1Kor. 10:14 ook aan de Korinthiërs om "te vluchten voor afgoderij". De Heidense gelovigen in Korinthe hadden een achtergrond van afgodenaanbidding. Ze werden voortdurend door vrienden, misschien zelfs door familieleden, verleid om terug te keren naar hun religieuze wortels. De Joodse gelovigen in Korinthe hadden ook een achtergrond van afgoderij. De kinderen Israëls werden geplaagd door deze afschuwelijke zonde gedurende hun hele geschiedenis. Zelfs terwijl ze aan de voet van de berg Sinaï wachtten, terwijl Mozes op de berg was om de wet van God te ontvangen, maakten ze een gouden kalf en aanbaden ze die.

Gods eerste gebod in de wet was:

“Ex. 20:3: Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

Israël kreeg de opdracht van God om te vluchten voor afgoderij. Het tweede gebod ging verder:

“Ex. 20:4-5: 4 Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is. 5 Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de Heere uw God, ben een ijverig (jaloerse) God,.....”.

Wanneer u het woord 'afgoderij' noemt, dan is dit waar de meeste mensen aan denken: je buigen voor een soort beeld of idool. Er zijn echter ook andere vormen van afgoderij.

De wereld waarin we leven is een boze wereld, aangevoerd door Satan zelf, die door de Heer Jezus wordt genoemd:

“Joh. 12:31:..... de overste dezer wereld.....”.

Satans grootste verlangen is om als God aanbeden te worden (zie Jes.14:12-14), hetgeen duidelijk afgoderij is. Om dit doel te bereiken, gebruikt Satan de dingen van deze wereld om het denken van mensen te corrumperen en hen af te keren van de aanbidding van de ene ware God (2 Korintiërs 11:3). Johannes waarschuwde voor het gevaar van het bezwijken voor de verlokkingen van de dingen van de wereld:

“1Joh.2:15-17: 15 Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. 16 Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. 17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

We moeten geen liefde voor de wereld, of voor de dingen erin, ontwikkelen. De wereld doet een beroep op zondige mensen in hun zwakste gebieden: de lusten (verlangens) om onze lichamen van vlees te bevredigen, de lust voor dingen die we met onze ogen zien, en de zelfzuchtige trots die een fundamenteel onderdeel is van onze zondige natuur.

Paulus noemde de soorten zonden die we kunnen begaan in 'onze leden (lichamen) die op aarde zijn:

“Kol. 3:5:.....namelijk hoererij, onreinigheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst”.

Deze zonden trekken ons weg van de Heer. Let op de laatste genoemde zonde is gierigheid (=hebzucht). Het woord “gierigheid” betekent hebzucht, een verlangen om meer te hebben. Een hebzuchtige persoon is nooit tevreden; hij wil altijd meer, vaak wat van iemand anders is. Zijn verlangens kunnen bestaan uit geld of de dingen die het kan kopen, prestige in de ogen van mensen, macht of autoriteit om de baas te zijn, of dingen die plezier brengen, vooral aan het lichaam. De Heer leidde Paulus om te verklaren dat gierigheid afgoderij is. Alles wat we boven God plaatsen, wordt een afgod voor ons. We aanbidden (of dienen) waar we ons hart op richten; wat we het meest waarderen; waar we onze tijd en inspanning aan besteden. Met andere woorden, wat we het meest

begeren of het meest verlangen. Als we niet oppassen, kan één van de volgende dingen ons tot een afgod worden: werk, hobby, opleiding, geld, huizen, auto's, boten, zelfs onze gezinnen.

Hoewel geen van deze dingen op zichzelf verkeerd is, als we ze vóór God plaatsen, zijn we schuldig aan afgoderij. We vluchten voor afgoderij door te beseffen dat we gekruisigd zijn voor de dingen van deze wereld, zie Gal.6:14:

“.....Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld”.

Daarom instrueert Paulus ons " *Doodt dan uw leden die op de aarde zijn*" de zonden die we in onze lichamen van vlees trachten te plegen (Kol.3:5) en:

“Kol.3:10-11: 10 En aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft; 11 Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen.

In het volgende deel zullen we enkele specifieke dingen in 1 Timotheüs 6 bekijken die Paulus aan de man Gods beveelt om voor te vluchten.

De mens Gods (Deel-3)

“1Tim.6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

Een "mens Gods" wordt gekenmerkt door drie specifieke eigenschappen: hij vlucht voor bepaalde dingen, hij volgt bepaalde dingen na, en hij strijd de goede strijd des geloofs. In het vorige deel (2) bekeken we Paulus zijn aansporingen aan gelovigen om "de seksuele immoraliteit te ontvluchten" en "afgoderij te ontvluchten", beide worden gevonden in de brieven van Paulus aan de Korinthische gelovigen. In 1 Timotheüs 6 zegt Paulus tegen Timotheüs: "*vlied deze dingen*" De context van dit hoofdstuk onthult dat er twee van zulke 'dingen' zijn die de man Gods moet ontvluchten.

Ontvlucht valse leer

Paulus zijn eerste brief aan Timotheüs leert het juiste gedrag voor gelovigen:

“.....hoe men in het huis Gods moet verkeren, hetwelk is de Gemeente des levenden Gods, een pilaar en vastigheid der waarheid. (1Tim.3:15).

Nadat hij deze waarheden aan Timotheüs had doorgegeven, droeg Paulus Timotheüs op:

“Leer en vermaan deze dingen”. (1Tim.6:2).

Hij ging verder met een waarschuwing aangaande degenen die anders leerden, namelijk een leer die:

“niet overeenkomt met de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus, en met de leer, die naar de godzaligheid is, (1Tim.6:3).

Het woord "gezond" is vertaald van hetzelfde Griekse woord dat ons het Engelse woord "hygiëne" geeft, wat gezond betekent. Paulus verwees vaak naar de waarheid die God hem toevertrouwde als de 'gezonde' leer. Bijvoorbeeld in 1 Timotheüs 1:10-11 sprak Paulus over de "gezonde leer":

“Naar het Evangelie der heerlijkheid des zaligen Gods, dat mij toebetrouwd is”.

(vergelijk 2 Timotheüs 1:13, 4:3, Titus 1:9, 2: 1). Velen "stemmen" vandaag de dag niet in met de waarheden die aan Paulus zijn gegeven voor deze huidige bedeling van Gods genade. Ze staan erop dat de woorden van Paulus op de één of andere manier inferieur zijn aan de woorden die Jezus sprak toen Hij hier op aarde was. Paulus wijst erop dat de '*gezonde woorden*' die hij sprak in feite de woorden van onze Heer Jezus Christus waren. Deze glorieuze evangelieboodschap is de gezonde leer voor ons geestelijk leven vandaag; het "stemt overeen met godzaligheid" en brengt in ons een juiste houding van eerbied voor God met zich mee.

Degenen die anders leren en niet instemmen met Gods waarheid voor deze huidige tijd hebben een heel andere houding:

“1Tim.6:4-5: 4 Die is opgeblazen, en weet niets, maar hij raast omtrent twist vragen en woordenstrijd; uit welke komt nijd, twist, lasteringen, kwade nadenkingen. 5 Verkeerde krakelingen van mensen, die een verdorven verstand hebben, en van de waarheid beroofd zijn, menende, dat de godzaligheid een gewin zij. Wijk af van dezulken.

Deze valse leraren zijn trots en geven alleen om zichzelf. Ze hebben geen eerbied voor God en geen zorg voor anderen. Na de waarheid van Gods Woord verworpen te hebben, weten ze niets en hebben zelfs geen echt verlangen om tot kennis van de waarheid te komen. In plaats daarvan zijn ze geobsedeerd door het vinden van bezwaren tegen de dingen van God en maken ruzie over woorden (triviale dingen), activiteiten die nutteloos zijn en die alleen maar leiden tot jaloezie, strijd, kritiek en kwade vermoedens. Van de mannen die dit pad volgen is hun geest bedorven (verdraaid, verwrongen) door Satan (2 Korintiërs 11:3). Ze hebben hun oren van de waarheid afgewend en zijn afgedwaald naar fabels (2 Timotheus 4:4). In hun eigen denken redeneren ze dat de godzaligheid (vroom gedrag) een middel is tot persoonlijk gewin. Die:

“.....den rechten weg verlaten hebbende, zijn verdwaald, en volgen den weg van Balaam, den zoon van Bosor, die het loon der ongerechtigheid liefgehad heeft;

Paulus zegt heel nadrukkelijk: *"Wijk af van dezulken"* of, met andere woorden, *"vlucht!"*

Ontvlucht de liefde voor het geld

Geld is de primaire motivatie voor de meeste valse leraren, maar het mag niet zo zijn voor 'de mens Gods'. Niets is schadelijker voor iemands bediening voor de Heer of destructiever voor zijn of haar geloofwaardigheid dan de 'liefde voor geld'. Geld is duidelijk een tijdelijk bezit.

“1Tim.6:7: Want wij hebben niets in de wereld gebracht, het is openbaar, dat wij ook niet kunnen iets daaruit dragen.

Het verzamelen van geld of de dingen die het kan kopen is geen echte winst. Echter:

“1Tim.6:6: Doch de godzaligheid is een groot gewin met vergenoeging (het tegenovergestelde van hebzucht).

Met de dingen die we nodig hebben om ons fysieke leven (voedsel, kleding, enz.) te ondersteunen, moeten we leren tevreden te zijn zoals Paulus dat deed:

“Fil.4:19:.....mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus.

Er is niets mis met het hebben van geld; dat is niet het probleem. Het probleem ligt in de verlangens van de harten van mensen.

“1Tim.6:9: Doch die rijk willen worden, vallen in verzoeking, en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang.

Het woord "willen" impliceert een zorgvuldige gedachte, doel en vastberadenheid, de wil om rijk of vermogend te worden in wereldse goederen.

Dit type verlangen zorgt ervoor dat mensen 'vallen', wat het idee inhoudt van onder de macht of controle van iemand of iets anders te vallen. Wanneer onze geest en ons hart gericht zijn op geld en de dingen van deze wereld, vallen we onder Satans macht. We: *“vallen in verzoeking, en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden”*; lusten die Satan kan gebruiken om ons te verleiden en ons te verstrikken (Vergelijk: Jak.1:14-15) lusten die dwaas en schadelijk zijn, zowel voor onszelf als voor anderen; lusten die ons verdrinken in de diepte van vernietiging en ondergang (verlies), niet noodzakelijk fysieke of financiële ondergang, maar zeker een geestelijke ondergang.

“1Tim.6:10: Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelf met vele smarten doorstoken.

De liefde voor geld, niet het bezit ervan, is de wortel (oorzaak of oorsprong) van allerlei soorten kwaad. Dit begerige verlangen naar geldelijke winst leidt ertoe dat we betrokken raken bij elke denkbare vorm van kwaadaardige activiteit: liegen, stelen, zelfs moorden. Een blik in de plaatselijke krant van bijna elke stad, ongeacht de grootte ervan, getuigt van de waarheid van deze verklaring. Het grootste gevaar is echter dat mensen in hun hebzuchtig verlangen om meer en meer te hebben zijn afgedwaald van het geloof (de waarheid van Gods Woord) en in verwarring zijn gebracht.

Dientengevolge hebben ze zich *“met vele smarten doorstoken”* en hebben hun zielen voortdurend gekweld. Paulus beveelt de mens Gods om "deze dingen te ontvluchten". Jezus onderwees dezelfde fundamentele waarheid aan zijn discipelen in Mattheüs 6:24:

“Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon” (geld).

Een "mens Gods" moet Gods mens zijn, Gods dienaar, dus moet hij constant vluchten voor alles wat zijn relatie met God of zijn dienst aan God kan belemmeren. Het is een onmiskenbaar feit: je kunt niet God en het geld dienen! Het is gewoon niet mogelijk.

De eerste veertig jaar van zijn leven werd Mozes opgevoed als de zoon van de dochter van Farao in Egypte. Hij had toegang tot alle schatten en rijkdom van die grote natie (denk aan het goud en de schatten die zijn ontdekt in de uitgegraven piramides van Egypte). Toch beschouwde (waardeerde) Mozes de smaad en schaamte van Christus als grotere rijkdommen dan alle schatten in Egypte. Hij koos er voor om:

“... liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben”. (Hebr.11:25).

Wat heeft Mozes geholpen met deze moeilijke keuze? Hij wendde zijn ogen en zijn verlangens af van alles en keek naar één ding: *“want hij zag op de vergelding des loons”* voor het dienen van de Heer (Hebr.11:24-26). De persoon wiens waarden en prioriteiten zijn gesteld op geestelijke dingen, zoals die van Mozes, kan echt een 'mens Gods' worden genoemd.

In het volgende deel zullen we kijken naar de dingen die Paulus de mens Gods beveelt om te volgen.

De mens Gods (deel-4)

“1Tim.6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

Paulus identificeerde drie dingen die een "man Gods" karakteriseren: de dingen die hij ontvlucht, de dingen die hij volgt en de strijd die hij voert.

In het vorige deel (3) keken we naar twee specifieke dingen. In 1 Timotheüs 6 zei Paulus tegen Timotheüs te vluchten voor: valse leer en de liefde voor geld. We gaan verder met hetgeen de mens Gods moet:

Navolgen

De mens Gods moet bepaalde dingen 'najagen' of 'navolgen'. Het Griekse woord dat in dit vers wordt gebruikt is "dioko" wat letterlijk betekent "najagen, rennen of volgen om te vangen". Een soortgelijk woord wordt in het Oude Testament gebruikt om het leger van Farao te beschrijven terwijl zij de kinderen van Israël "achtervolgden" nadat zij Egypte verlieten (Exodus 14:4). Figuurlijk betekent dioko "om gretig te zoeken, trachten te verwerven." Paulus schreef aan de Romeinen:

"laat ons najagen, hetgeen tot den vrede,dient" (Rom.14:19).

In het Nieuwe Testament is de meest gebruikelijke vertaling van de Griekse dioko het woord "vervolging" (28 van de 44 voorvallen). Saulus van Tarsen, vervolgde, voordat hij Christus als Redder leerde kennen: "de kerk van God boven mate" (NBG - Gal. 1:13). Hoewel Saulus zijn vervolging van de kerk zeker een zondige vervolging was "onwetend in ongeloof", helpt ons zijn ijver, enthousiasme en intensiteit, bij het nastreven van zijn doelstelling om de kerk te vernietigen, te begrijpen wat het betekent om "na te jagen" of te "achtervolgen".

De Onafhankelijkheidsverklaring (USA) begint met deze woorden: "Wij houden deze waarheden als vanzelfsprekend, dat alle mensen gelijk geschapen zijn, dat zij door hun Schepper begiftigd zijn met bepaalde onvervreembare rechten, dat daartoe behoren leven, vrijheid en het nastreven van geluk". De meeste mensen richten zich op de laatste van deze rechten: "het nastreven van geluk". Ze besteden hun tijd en energie aan het najagen van dingen als plezier, macht, prestige in de ogen van mensen, zelfs 'de almachtige dollar (of de Euro)', omdat ze denken dat deze dingen hen gelukkig zullen maken. Toch zijn er maar weinig mensen in de wereld echt gelukkig.

Een mens Gods is ijverig om zes dingen na te streven: gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, geduld en zachtmoedigheid.

Gerechtigheid

Het woord gerechtigheid verwijst naar wat goed of rechtvaardig is in Gods ogen. Er zijn twee verschillende soorten gerechtigheid te overwegen: toegerekende gerechtigheid en praktische gerechtigheid. De mens Gods moet toegerekende gerechtigheid niet nastreven. Deze rechtvaardigheid wordt de onze op het moment dat we ons vertrouwen stellen in Christus als Verlosser. Christus nam onze zonden op Zich op het kruis van Golgotha, opdat wij Zijn gerechtigheid toegerekend zouden krijgen (op onze rekening gezet) (2 Korinthe 5:21). Zodra we geloven rechtvaardigt God ons, of verklaart ons rechtvaardig in Christus, waardoor we vrede met God hebben (Romeinen 5:1).

In 1 Timotheüs 6:11 verwijst Paulus naar praktische gerechtigheid of rechtschapen leven, doen wat goed is in Gods ogen. Noach wordt beschreven als een "rechtvaardig" man; een man die met God wandelde (Gen. 6:9) in een tijd dat dit niet gemakkelijk was om dat te doen. Tijdens de dagen van Noach was de aarde "bedorven voor God" en "vervuld met geweld" (Genesis 6:11). De Heer zag:

"Gen.6:5:dat de boosheid des mensen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.

Toch sloeg de Heer acht op Noach:

"Gen.7:1:..... want u heb Ik gezien rechtvaardig voor Mijn aangezicht in dit geslacht.

Daarom redde Hij Noach en zijn gezin van de zondvloed. Terwijl de wereld om hem heen het kwaad achtervolgde, achtervolgde Noach gerechtigheid. Hij zocht wat goed was in Gods ogen, wat Hem behaagde. Paulus is een ander voorbeeld van een man die zich richtte op het behagen van God en niet van mensen. Hij schreef aan de Galaten:

"Gal.1:10: Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.

Hij herinnerde de Thessalonikers er aan toen hij in hun midden was:

“1Thess.2:4:niet als mensen behagende, maar Gode, Die onze harten beproeft.

Hij vertelde de Korinthiërs:

“2Kor.5:9: Daarom zijn wij ook zeer begerig,om Hem welbehagelijk te zijn.

Wat is uw doel in het leven? Werkt u en streeft u er serieus naar om dat te bereiken in het leven? De mens Gods streeft gerechtigheid na; niet wat aangenaam of juist is in zijn eigen ogen of in de ogen van mensen, maar wat aangenaam is voor God.

Godzaligheid

Velen willen "godzaligheid" definiëren als "op God lijken", "net als God zijn" of zich zo gedragen. Een godzalig mens zal zeker "als God" zijn, maar er is veel meer betreffende godzaligheid. Als "God zijn" is het resultaat van godzaligheid, niet godzaligheid zelf. In feite is het mogelijk om als God te handelen en helemaal niet goddelijk te zijn. Paulus waarschuwde Timotheüs voor hen die:

“2Tim.3:5: Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben. Heb ook een afkeer van deze.

Terwijl gerechtigheid spreekt over ons uiterlijk gedrag, doen wat God wil, heeft godzaligheid meer te maken met onze innerlijke mens of ons hart. Het gaat om twee dingen: onze houding ten opzichte van Gods persoon en ons bewustzijn van Gods aanwezigheid. Godsvrucht/godzaligheid wordt gekenmerkt door de volgende eigenschappen:

Vrees

Godzaligheid begint met vrees, respect of eerbied voor wie God is; en om ontzag te hebben voor Zijn eeuwig wezen, Zijn almacht, Zijn alwetendheid, Zijn heiligheid, Zijn gerechtigheid, Zijn liefde, Zijn soevereiniteit. De psalmist zegt:

“Ps. 33:8: Laat de ganse aarde voor den HEERE vrezen; laat alle inwoners van de wereld voor Hem schrikken.

De goddelozen hebben een heel andere houding:

“Ps.36:1:..... Er is geen vreze Gods voor zijn (hun) ogen.

Als gelovigen worden we geïnstrueerd:

“Fil.2:12-13: 12..... werkt uws zelfs zaligheid (praktisch gezien) met vreze en beven: 13 Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.

Kennis

Godzaligheid houdt het verlangen in om God te kennen; niet alleen om veel over Hem te weten, maar om Hem persoonlijk en intiem te kennen; om een hechte relatie met Hem te ontwikkelen. Jeremia zette het belang van het kennen van God in perspectief.

“Jer.9:23-24: 23 Zo zegt de HEERE: Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid, en de sterke beroeme zich niet in zijn sterkheid; een rijke beroeme zich niet in zijn rijkdom; 24 Maar die zich beroemt, beroeme zich hierin, dat hij verstaat, en Mij kent, dat Ik de HEERE ben, doende weldadigheid, recht en gerechtigheid op de aarde, want in die dingen heb Ik lust, spreekt de HEERE.

Dit verlangen om God te kennen is iets dat ons hele leven moet doorgaan. Paulus, toen hij het einde van zijn leven naderde, drukte uit wat nog steeds zijn oprechte verlangen was:

“Fil.3:10: Opdat ik Hem kenne,.....”.

Wat een enorm voorrecht om de Heer van glorie te kennen, om een persoonlijke relatie te hebben met Degene die onze God is, onze Schepper, onze Verlosser en ons Hoofd.

Liefde

Godzaligheid wordt ook gezien in een groeiende liefde voor God. Degenen die de Heer vrezen en echt verlangen Hem te leren kennen, zullen elke dag meer van Hem gaan houden. Dit is wat God verlangt van zijn kinderen. De Heer instrueerde Zijn aardse volk, Israël:

“Deut.6:5: Zo zult gij den HEERE, uw God, liefhebben, met uw ganse hart, en met uw ganse ziel, en met al uw vermogen.

Jezus vertelde later de Farizeeën dat dit het grootste gebod was! Als we de liefde van de Heer ervaren en meer van Hem gaan houden, zullen we zijn liefde aan anderen laten zien (1 Johannes 4:11).

Toewijding

Godzaligheid is, in essentie, volledige toewijding aan God, en alleen aan God! Godzaligheid wordt gezien in een leven dat helemaal toegewijd is aan het kennen, liefhebben en dienen van de Heer. En hoe is dat met u? Bent u toegewijd aan God? Vreest u God? Heeft u ontzag voor wie Hij is en wat Hij voor u heeft gedaan? Verlangt u ernaar en probeert u actief elke dag meer te weten te komen? Heeft u tijd besteed om u te voeden met Zijn Woord? Heeft u echt de Heer uw God lief met heel uw hart, verstand, ziel en kracht? Het nastreven van godzaligheid is in werkelijkheid het streven naar God. Dit is wat de mens Gods karakteriseert.

Het nastreven van godzaligheid, een hart en leven toegewijd aan God, stelt ons in staat gerechtigheid te verwerven, een leven dat God behaagt. Een goed voorbeeld uit de Schriften is het leven van Henoeh. We lezen in Genesis 5:24 dat Henoeh *'wandelde met God'*. Hij had een hechte persoonlijke relatie met de Heer. Als gevolg daarvan vinden we deze getuigenis over Henoeh:

"Hebr.11:5:..... dat hij Gode behaagde.

Het nastreven van godzaligheid en gerechtigheid is de sleutel tot een effectieve bediening voor de Heer en een krachtig getuigenis voor Christus.

Hoe kunnen we praktische godzaligheid en gerechtigheid najagen? De manier om een hechte, persoonlijke relatie te ontwikkelen en met de Heer te wandelen, is tijd door te brengen in Zijn Woord. Alleen in de Heilige Schrift vinden we de lering (leer) die "overeenstemt met godzaligheid" (1 Timotheus 6:3). Alleen in de Bijbel ontvangen we deugdelijke "instructies in gerechtigheid (rechtschapen leven)" (2 Timotheüs 3:16). Als we mannen en vrouwen van God willen zijn, moeten we mannen en vrouwen van het Woord zijn.

In het volgende deel zullen we blijven kijken naar wat de mens Gods "najaagt".

De mens Gods (deel 5)

“1Tim.6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

Paulus identificeerde zes dingen die een "mens Gods" najaagt: gerechtigheid, godszaligheid, geloof, liefde, geduld en zachtmoedigheid. We keken in het vorige deel naar de eerste twee, gerechtigheid en godzaligheid. We gaan nu verder met:

Geloof

Het woord "geloof" kan naar verschillende dingen verwijzen:

- 1) de trouw van Christus,
- 2) ons geloof in Christus tot redding,
- 3) ons geloof in God voor onze dagelijkse wandeling,
- 4) onze trouw in het dienen van de Heer, en
- 5) het 'lichaam van de waarheid' die we geloven (meestal aangeduid als "het geloof").

De mens Gods is iemand die zijn geloof in Christus, tot redding, reeds bezit, dus is zijn (of haar) streven naar geloof gericht op God voor het dagelijks leven om Hem trouw te dienen.

Vertrouwen in God betekent niet alleen geloven in Hem, maar vertrouwen op en afhankelijk zijn van Hem voor onze behoeften, ongeacht de omstandigheden. Abraham is een uitstekend voorbeeld van een man van geloof. Hebreeën hoofdstuk 11, vaak "het geloofs-hoofdstuk" genoemd, wijdt meer verzen aan het geloof van Abraham dan aan welke andere persoon ook. Beschouw drie afzonderlijke voorbeelden in het leven van Abraham. Terwijl hij in Mesopotamië woonde, werd Abraham door God geroepen om zijn land, zijn familie en zijn vaders huis achter te laten en naar een land te gaan dat God hem zou laten zien. Hebreeën 11:8 vertelt ons over Abraham:

“.....en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

Abraham vertrouwde op Gods plan en doel voor zijn leven, zonder te hoeven zien en te begrijpen hoe (of zelfs waar) God dit doel zou uitwerken.

God beloofde later aan Abraham en zijn vrouw, Sara, dat ze een zoon zouden baren toen ze allebei de leeftijd van het ontvangen van kinderen voorbij waren. In plaats van te twifelen of spotten met Gods belofte, schrijft Paulus over Abraham:

“Rom.4:20-21: 20 En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongelof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; 21 En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen.

Nadat Izak, de beloofde zoon, was geboren en was opgegroeid tot een jonge man, droeg God Abraham op hem te nemen en hem als een offer op de berg Moria aan te bieden. Wat een geweldige test van Abrahams geloof! Toch lezen we:

“Hebr.11:17-19: 17 Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de belofte ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd, 18 (Tot denwelken gezegd was: In Izak zal u het zaad genoemd worden) overleggende, dat God machtig was, hem ook uit de doden te verwekken; 19 Waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft.

Dit is wat de mens Gods nastreeft: absoluut vertrouwen in Gods plan en doel voor zijn leven, vertrouwen in Gods belofte aan hem om ze in Gods kracht uit te voeren.

Het woord 'geloof' omvat ook het idee van trouw of betrouwbaarheid. Wanneer we ons vertrouwen volledig op God stellen voor alles in ons leven, volgt daaruit dat we een leven van getrouwheid zullen leven om Hem te dienen. Nogmaals, het leven van Abraham geeft ons een voorbeeld van getrouwheid. Toen God Abraham riep om zich af te scheiden van een land en een gezin dat doordrenkt was met afgodenaanbidding (Jozua 24:2-3), gehoorzaamde Abraham God (Hebreeën 11:8). Toen hij in Kanaän aankwam, het land waarnaar God hem leidde, was het ook vol met afgodendienaars.

Wetend dat het Gods doel was om hem gescheiden te houden van een dergelijke afgodenaanbidding, is Abraham:

Hebr.11:9:een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izaak en Jakob, die medeërfgenen waren derzelfde belofte.

Door in tabernakelen (tenten) te wonen, hield Abraham zich gescheiden van het volk van Kanaän. Hij "bouwde ook altaren" (Genesis 12:7,8, 13:4,18, 22:9) om de ene, ware God, te aanbidden; de God die hem riep; de God op wie hij vertrouwde.

De mens Gods vertoont dezelfde soort trouw in zijn eigen leven en dienst voor de Heer.

Liefde

De mens Gods moet eerst God liefhebben, met heel zijn hart, verstand, ziel en kracht (Deuteronomium 6:5). Dit is wat Jezus aanwees als het "eerste en grote gebod" (Mattheüs 22:37-38). Hoewel we niet onder de wet leven, maar onder de genade, is het mandaat om God op deze manier lief te hebben nog steeds van vitaal belang in onze Christelijke wandel. Zoals we eerder in deze studie zagen, maakt het liefhebben van God deel uit van wat het betekent om godzaligheid na te streven.

Nadat Jezus dit 'eerste en grote gebod' had bevolen, merkte hij op in:

“Matth.22:39: En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven.

De mens Gods moet ook anderen liefhebben, zowel gelovigen als ongelovigen. Paulus zijn gebed voor ons is dat we:

“Ef.3:19:bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods.

Als we Gods liefde voor ons, door Christus, ervaren, dan kunnen we wandelen in de liefde:

“Ef.5:2:gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.

Onze liefde voor anderen zou moeten worden gevormd door de liefde van Christus voor ons, een onvoorwaardelijke en opofferende liefde; het soort liefde dat ontstaat bij God en een "welriekende reuk" voor Hem blijkt te zijn.

Geduld/lijdzaamheid

Om geduldig te zijn, betekent letterlijk: "verdragen of geduldig te zijn". Het spreekt van standvastigheid, volharding en een geduldig uithoudingsvermogen, zelfs onder moeilijke en zenuwslopende omstandigheden. Paulus vermaande de Romeinen om: *“geduldig in de verdrukking”* te zijn (Romeinen 12:12).

Hoe kunnen we leren om geduldig te verdragen wat er in het leven op ons afkomt? Ten eerste moeten we erkennen dat God soeverein is; Hij heeft de controle. We kunnen rusten in de geruststellende belofte van Romeinen 8:28:

“En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

We moeten ook begrijpen dat lijden een deel van het leven is. Soms komt lijden eenvoudig omdat we op een door zonde vervloekte aarde leven. Onze lichamen zijn vergankelijk en sterfelijk; ze zijn onderhevig aan ziekte en dood. Andere gevallen van lijden worden veroorzaakt door daden van zondige mensen: diefstal, overspel, verkrachting, moord, enz. Vanuit zijn gevangenis in Rome schreef Paulus aan de heiligen te Filippi, hij informeerde hen dat lijden in het belang van Christus een voorrecht is dat door God wordt verleend aan gelovigen.

“Fil.1:29: Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden;

Jezus bereidde de twaalf apostelen voor op de moeilijkheden die ze zouden tegenkomen in hun toekomstige bediening voor Hem, door hen te vertellen:

“Joh.15:18-21: 18 Indien u de wereld haat, zo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. 16 Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben;

doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld. 17 Gedenk des woords, dat Ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. 18 Maar al deze dingen zullen zij doen om Mijns Naams wil, omdat zij Hem niet kennen, Die Mij gezonden heeft.

Paulus waarschuwde Timotheüs dat slechte mensen en verleiders steeds erger zouden worden en dat:

“2Tim.3:12: ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden.

Paulus onderging geduldig veel lijden, niet alleen omwille van Christus, maar omwille van de uitverkorenen, diegenen die door zijn bediening tot Christus zouden komen om Hem als Redder te vertrouwen.

“2Tim.2:10: Daarom verdraag ik alles om de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid zouden verkrijgen, die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid.

De mens Gods jaagt dit type geduldige uithoudingsvermogen na, met:

“Kol.1:11:alle kracht bekrachtigd (is) zijnde, naar de sterkte Zijner heerlijkheid, tot alle lijdzaamheid en lankmoedigheid, met blijdschap;

Zachtmoedigheid of zachtaardigheid

Beide woorden helpen het begrip van het oorspronkelijke Griekse woord te begrijpen. Zachtmoedigheid duidt op een houding; het is een toestand van het hart. Veel mensen associëren het woord 'zachtmoedigheid' met het idee van zwakte, maar niets is minder waar. Zachtmoedigheid wordt in feite gedefinieerd als 'kracht onder controle'. Een persoon die zachtmoedig is, dringt niet aan op al zijn rechten en privileges. Trench definieert zachtmoedigheid als "die gemoedsgesteldheid van geest waarin we Gods handelingen met ons als goed accepteren, zonder redetwisten of weerstand bieden."

Zachtaardigheid heeft meer te maken met acties, met name iemands manier van omgaan met anderen. Een houding van zachtmoedigheid komt tot uiting in zachtaardig gedrag jegens anderen, zowel God als mensen niet aanklagen, niet twisten of weerstaan, maar nederig en zachtaardig met anderen omgaan, op

God vertrouwen en dingen in Zijn handen laten. Zachtmoedigheid of zachtaardigheid wordt bijna altijd geassocieerd met nederigheid.

Mozes wordt in Numeri 12:3 beschreven als:

“Doch de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen, die op den aardbodem waren.

Telkens wanneer het volk Israël tegen hem murmureerde of hem lasterde, wat ze vaak deden, viel Mozes nederig op zijn aangezicht voor de Heer, aanbad Hem en bad voor het volk.

Het grootste voorbeeld van zachtmoedigheid, vriendelijkheid en nederigheid is onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Hoewel Hij de eeuwige Zoon van God is, zegt Paulus ons:

“Fil.2:6-8: 6 Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; 7 Maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; 8 En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises.

Jezus:

“1Petr.2:23: Die, als Hij gescholden werd, niet wederschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardiglijk oordeelt;

Paulus verwijst ons naar:

“Fil.2:5: Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was;

De mens Gods streeft deze houding van zachtmoedig na naar de geesteshouding van Christus Zelf! De mens Gods is voorzichtig om zachtmoedig en nederig met anderen om te gaan, vooral wanneer hij de waarheid van Gods Woord deelt met de niet-gerechten (2 Tim.2:23-25).

In het volgende deel zullen we kijken waar de man van God voor strijd.

De mens Gods (deel-6)

“1Tim.6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12

Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

In deze serie hebben we twee eigenschappen onderzocht die de 'mens Gods' kenmerken: wat hij ontvlucht en wat hij najaagt.

Nu zullen we het derde kenmerk bespreken dat de man van God onderscheidt: waar hij voor strijd.

Strijden

De "mens Gods" is een strijder. We associëren strijden niet vaak met het leven van het Christelijke leven. Terwijl Jezus zichzelf ooit beschreef als *"zachtmoedig en nederig van hart"* (Mattheüs 11:29), nemen veel mensen aan dat hij passief was, zelfs zwak. We zien Hem soms op deze manier afgebeeld in filmversies van zijn leven. De waarheid is dat Jezus een "strijder" was. Jezus was zeker geen ruziemaker; Hij streed niet fysiek tegen iemand, noch streed hij tegen mensen, maar hij stond altijd voor de waarheid van God. Jezus was bijvoorbeeld niet bang om de schriftgeleerden en Farizeeën te beledigen toen Hij hen confronteerde met betrekking tot hun religieuze tradities en hoe deze tradities hen ertoe brachten het gebod van God te overtreden (Mattheüs 15:1-14). Toen Hij de wisselaars en handelaren vond die hun laaghartige zaken in de tempel uitvoerden, keerde Jezus hun tafels en stoelen om en dreef hen uit, daarbij de Schrift citerend die verklaarde:

"Matth.21:12-13: 12 En Jezus ging in den tempel Gods, en dreef uit allen, die verkochten en kochten in den tempel, en keerde om de tafelen der wisselaars, en de zitstoelen dergenen, die de duiven verkochten. 13 En Hij zeide tot hen: Er is geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt dat tot een moordenaarskuil gemaakt.

Jezus heeft het Joodse volk openlijk en herhaaldelijk gewaarschuwd voor de hypocrisie van hun religieuze leiders en heeft gezegd dat deze zelfingenomen mannen de: "zonen zijn van hen die de profeten hebben vermoord" (Mattheüs 23:1-36).

Paulus dirigeerde Timotheüs, als een man Gods, om "de goede strijd des geloofs te strijden". Wat bedoelde hij daarmee? Zowel het werkwoord als het zelfstandig naamwoord van 'strijden' worden in dit vers gebruikt. De Griekse

woorden waar ze uit vertaald zijn, zijn de woorden agonizomai (werkwoord) en agon (zelfstandig naamwoord), waaruit we onze Engelse woorden pijnigen (agonize) en pijn (agony) krijgen. Agony spreekt van grote mentale of fysieke pijn. Jaren geleden was er een televisieprogramma genaamd ABC's Wide World of Sports die opende met de bewering dat ze elk aspect van de sportwereld bestreken, van "de sensatie van de overwinning" tot "de doodstrijd van de nederlaag". De videoclip die ze gebruikten om de "de pijn van de nederlaag" te illustreren, was een ski-springer die viel en door een hek crashte. Hoewel dit een goed beeld kan zijn van de pijn van een sportnederlaag, geeft het niet precies weer wat de Griekse agonizomai en agon betekenen.

Het Griekse woord agon (strijd) werd gebruikt om te verwijzen naar een atletische wedstrijd (zoals de Olympische spelen die hun oorsprong hebben in Griekenland). De schrijver aan de Hebreeën sprak over gelovigen die rennen: "de race (agon) die voor ons ligt". Paulus vergeleek vaak het Christelijke leven met een atletisch streven (1 Korinthe 9:24-25, Fil.3:14, Efeziërs 6:12). Het woord agon wordt ook gebruikt om naar een conflict te verwijzen (Fil 1:30, Col.2:1) of om te strijden tegen zijn tegenstanders (1 Timotheus 6:12, 2 Timotheus 4:7). Het basisidee van 'pijniging', of het nu gaat om een wedstrijd of een conflict, is het strijden tegen enorme moeilijkheden of gevaren.

Kenneth Weust, in zijn Woordstudies in het Griekse Nieuwe Testament, wijst op de ernst van deze strijd terwijl hij commentaar geeft op Griekse bokswedstrijden:

"... de handschoenen van de Griekse bokser waren aan de binnenkant met bont gevoerd, maar aan de buitenkant van de ossenhuid met lood en ijzer erin genaaid, de ogen van de verliezer van een worstelwedstrijd werden kpot geslagen".

Het is duidelijk dat de inzet van de Griekse wedstrijd (agon) vaak op leven en dood was. Dit is de reden waarom diegenen die zich met zo'n strijd bezighielden, er met grote ijver op voorbereid waren en met al hun kracht werkten als ze echt bij de strijd betrokken waren. De mens Gods is verwickeld in precies zo'n leven en doodstrijd: hij heeft een krachtige tegenstander, die grote moeilijkheden en gevaren veroorzaakt, en die de meest ernstige en ijverige arbeid van onze kant vereist. We moeten niet vergeten dat we als

gelovigen niet alleen 'dienaren van de Heer' moeten zijn, maar dat we ook 'goede soldaten van Jezus Christus' moeten zijn (2 Timotheüs 2:3).

Van het geloof

Wat is de aard van deze strijd? Waar gaat deze strijd over? Paulus noemde het 'de goede strijd des geloofs', vandaar dat het een geestelijke strijd is. Paulus sprak met de Korinthiërs over de aard van deze geestelijke oorlogsvoering:

“2Kor.10:3-5: 3 Want wandelende in het vlees, voeren wij den krijg niet naar het vlees; 4 Want de wapenen van onzen krijg zijn niet vleselijk, maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten; 5 Dewijl wij de overleggingen ter nederwerpen, en alle hoogte, die zich verheft tegen de kennis van God, en alle gedachte gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus;

Onze strijd is niet tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke vijanden in de hemelse gewesten, geestelijke menigten van "de goddeloze" (Efeziërs 6:12), die Satan zelf is. Dus, als we willen slagen in deze strijd, moet de kracht, het harnas en de wapens die we gebruiken die van de Heer zijn.

Het geloof

In het Grieks wordt het woord voor geloof, in de uitdrukking “de goede strijd des geloofs” voorafgegaan door het bepaalde lidwoord, dus het leest letterlijk “het geloof”. We hebben in deze serie gezien dat wanneer dit het geval is, "het geloof" spreekt over de waarheid waarin we ons vertrouwen stellen. Paulus verwijst op deze manier vele malen naar 'het geloof', vooral in de pastorale brieven (brieven aan voorgangers).

Op één niveau verwijst 'het geloof' naar het hele Woord van God, een kwestie die één van de grote geestelijke slagvelden is geworden in deze laatste dagen van de bedeling der genade Gods. In de loop der jaren hebben we veel kerken en denominaties gezien die eens standvastig stonden voor de waarheid van Gods Woord en de inspiratie van de Schrift, en zich nu afkeren van deze fundamentele leer. Paulus waarschuwde Timotheüs voor hen die "*een gedaante van godzaligheid*" hebben maar "die de kracht derzelve verloochend hebben", en hij gaf Timotheüs de opdracht: "*Heb (ook) een afkeer van deze*" (2 Timotheüs 3:5).

In Paulus zijn laatste opdracht aan Timothy, benadrukte hij nogmaals dit probleem, zeggende:

“2Tim.4:3-4: 3 Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen, naar hun eigen begeerlijkheden; 4 En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen.

Dit is precies wat we vandaag in onze samenleving zien. Naarmate meer en meer mensen zich afkeren van het Woord van God, worden ze gemakkelijk afgewend tot fabels of mythen. Wie is de bron van deze afvalligheid? Het antwoord is te vinden in 1 Timotheüs 4:1-2:

“ 1 Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen, 2 Door geveinsdheid der leugensprekers, hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid;

Hoe moet de mens Gods reageren op zo'n ontmoedigende trend? Paulus zijn opdracht aan Timotheüs was:

“2Tim.4:2: Predik het woord; houd aan tijdelijk, ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer.

Nadat hij Timotheüs had gewaarschuwd voor de afvalligheid, zei hij:

“1Tim.4:6: Als gij deze dingen den broederen voorstelt, zo zult gij een goed dienaar van Jezus Christus zijn, opgevoed in de woorden des geloofs en der goede leer, welke gij achtervolgd (nagevolgd) hebt.

Zoals we in dit laatste vers kunnen zien, gebruikte Paulus ook de uitdrukking “het geloof (des geloofs)” om specifiek te verwijzen naar de waarheid van de verborgenheid, de boodschap die God aan hem en door hem openbaarde ten behoeve van de huidige bedeling van genade. Satan haat de boodschap van Gods genade; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft (Rom. 1:16), en het stelt elke afhankelijkheid van de religie van de mens in twijfel, omdat het duidelijk verklaart dat we "volmaakt zijn in Christus" (Kol. 2:9-17).

Vanaf het moment dat Paulus de glorieuze verborgenheid begon te ontsluiten, heeft Satan zich ertegen verzet en heeft hij geprobeerd de mensen er van af te wenden. Toen Paulus zijn laatste brief aan Timotheüs schreef, liet hij hem weten:

“2Tim.1:15: Gij weet dit, dat allen, die in Azie zijn, zich van mij afgewend hebben; onder dewelke is Fygellus en Hermogenes.

Dit zich afwenden van Paulus was niet alleen omdat hij in de gevangenis zat; Paulus was al talloze malen in de gevangenis geweest.

Het echte probleem was de boodschap die hij verkondigde: het evangelie der genade Gods en de openbaring dat God een nieuw lichaam van gelovigen vormde, de kerk, het lichaam van Christus, waarin alle onderscheid tussen Jood en Heiden was weggedaan. Het is triest om te zeggen dat deze situatie vandaag nog steeds bestaat. Hoe weinigen zijn er die zich er aan vasthouden en getrouw de waarheid verkondigen van de verborgenheid die door God is geopenbaard aan en door de apostel Paulus. De mens Gods staat voor deze waarheid (2 Tim.1:13-14) en verkondigt deze trouw aan anderen (2 Timotheüs 2:1-2).

De goede strijd

Terwijl we deze strijd 'van het geloof' aangaan, moeten we er rekening mee houden dat Paulus het 'de goede strijd' noemde. Het woord “goed” is van het Griekse woord kalos wat betekent mooi, uitstekend, nuttig, bewonderenswaardig, lovenswaardig en eervol. Dit woord verwees naar de manier waarop de Griekse atleet zich in de wedstrijd gedroeg. Ook wij moeten oppassen dat we deelnemen aan de strijd van het geloof op een nuttige, eervolle, lovenswaardige en prijzenswaardige manier. In 2 Timoteüs 2:16-26 wordt de gelovigen specifiek verteld: *"stel u tegen het ongoddelijk ijdelroepen"* en *"verwerp de vragen, die dwaas en zonder lering zijn, wetende, dat zij twistingen voortbrengen"*. De dienaar van de Heer moet niet met anderen strijden (ruzie maken). Zulke dwaze vragen en verhitte argumenten hebben voor niemand iets geestelijks, maar genereren alleen meer strijd, afgunst en goddeloosheid (1 Timotheüs 6: 3-5, 2 Tim.2:16-18, 23-24).

Hoe kan de mens Gods “de goede strijd van [het] geloof” eervol en lovenswaardig strijden op een manier die God's lof waardig is? Als we deze strijd effectief willen strijden, moeten we:

- Rusten in Gods kracht - 2 Tim. 2:1, Kol. 1:29.
- Blijven bidden - Kol. 4: 2, Ef. 06:18.
- IJverig voorbereiden - 1 Kor. 9:27, 1 Pet. 3:15.
- Verwacht vervolging - 1 Kor. 16: 9, 2 Tim. 3:12.
- Verdraag geduldig - 2 Tim. 2: 3, Hebr. 12: 1.
- Gericht op de prijs – Fil. 3:14, Hebr. 12: 2.

Het is de opdracht van de mens Gods om voortdurend te vluchten, na te jagen en bepaalde dingen te bestrijden, maar de sleutel om dit in ons dagelijks leven te bewerkstelligen, is te vinden in het laatste deel van 1 Timotheüs 6:12: "*grijp naar het eeuwige leven*".

In het volgende deel zullen we naar deze uitdrukking kijken, zien wat het betekent en hoe dit een enorme impact kan hebben op ons leven, onze relaties met de Heer en onze dienst voor Hem.

De mens Gods (deel 7)

"1Tim.6:11-12: 11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid. 12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

De mens Gods wordt gekenmerkt door drie dingen:

- 1) de dingen die hij ontvlucht: afgoderij, de liefde voor geld, enz.
- 2) de dingen die hij navolgt: gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, geduld, zachtmoedigheid en:
- 3) Hoe strijd hij: "de goede strijd van het geloof."

In dit deel zullen kijken we naar de sleutel om deze drie dingen te realiseren in ons dagelijks leven, een sleutel die wordt gevonden in een kleine uitdrukking in het midden van 1 Timotheüs 6:12:

Grijp naar het eeuwige leven

Wat betekent deze uitdrukking? Hoe kan dit idee ons helpen mannen en vrouwen van God te worden? Deze vragen kunnen het best worden beantwoord door een illustratie uit de Schrift te bekijken.

Mozes wordt "De man Gods" genoemd in Deuteronomium 33:1. De meeste mensen zijn bekend met het verhaal van Mozes uit het boek Exodus. Het boek opent met de kinderen Israëls in slavernij in Egypte. De farao, bang dat de Israëlieten groot genoeg zullen worden om de macht van de Egyptenaren te bedreigen, geeft een bevelschrift af dat alle mannelijke baby's, die uit Hebreeuwse moeders worden geboren, in de rivier moeten worden geworpen. Wanneer Mozes wordt geboren, verbergen zijn ouders hem voor drie maanden, maar worden vervolgens gedwongen hem in een mand van biezten te doen en hem in de rivier te zetten. Het kind wordt gevonden door de dochter van farao, die hem meeneemt en hem opvoedt als haar eigen kind.

Op de leeftijd van veertig jaar (Handelingen 7:23) wordt Mozes geconfronteerd met de meest kritische beslissing in zijn leven, een beslissing die wordt beschreven in Hebréeën 11:24-26:

" 24 Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, geweigerd een zoon van Farao's dochter genoemd te worden; 25 Verkiezende liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben; 26 Achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons.

Mozes, in dit stadium van zijn leven, wetend dat hij door God geroepen was om de kinderen van Israël uit hun Egyptische slavernij te verlossen (Handelingen 7: 23-25), trachtte dit doel van God te verwezenlijken. Hij weigerde "de zoon van Farao's dochter" te worden genoemd, omdat hij ervoor had gekozen " *liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben*".

De eerste vraag die we beschouwen is: Wat heeft Mozes opgegeven? Om te beginnen gaf hij de positie, macht en prestige op die hij had als deel van het huishouden van Farao, evenals alles wat Egypte hem te bieden had: de rijkdommen en schatten die hij ongetwijfeld als onderdeel van de koninklijke familie had, en elk denkbaar zondig plezier dat direct beschikbaar was in de afgodische cultuur van Egypte.

Wat koos Mozes in plaats daarvan? Om geassocieerd te worden met het volk van God, een volk dat niet alleen vreemden in een vreemd land waren, maar zware arbeid, vreselijke ellende en openlijke schaamte leed als slaven van de Egyptenaren. De meeste mensen zouden waarschijnlijk een vraagteken zetten bij een dergelijk besluit van Mozes. Waarom heeft Mozes deze keuze gemaakt?

Hij maakte een waardeoordeel. Hij keek naar beide paden die vóór hem lagen en oordeelde dat het verbonden zijn met het volk van God en deel uitmaken van Gods plan en doel om door deze natie Christus in de wereld te brengen, meer waard was dan al wat Egypte, met zijn veelheid van genoegens en rijke pakhuizen, zou kunnen bieden.

Wat leidde Mozes bij deze keuze? "Hij keek naar de beloning". Strong's Enhanced Lexicon definieert dat het woord "keek" betekent: "om de ogen van andere dingen af te wenden en ze op één ding te fixeren". Het is een tegenwoordige tijd werkwoord hetgeen impliceert voortdurend te kijken. Mozes fixeerde zijn ogen voortdurend op een toekomstige beloning, maar wat was deze beloning?

Hebreeën 11:24 vertelt ons dat Mozes dit alles deed "door geloof", een geloof dat gebaseerd is op het horen van Gods Woord (Romeinen 10:17). Waarschijnlijk ontving hij zijn eerste geestelijke opleiding van zijn moeder, die de eerste paar jaar van zijn leven als zijn verzorgster diende (Exodus 2:9-10). Ze moet hem hebben verteld over Gods beloften aan hun volk, inclusief zijn belofte aan Abraham om zijn nakomelingen uit de Egyptische slavernij te brengen (Gen. 15:13-14). De ouders van Mozes leken ook te begrijpen dat Mozes een speciaal kind was, door God uitgekozen om Israëls bevrijder te zijn (Hebreeën 11:23, Handelingen 7:20), en moeten Mozes dit feit al op vroege leeftijd hebben meegedeeld (Handelingen 7:25).

Omdat hij had geleerd dat God trouw en waar is, vertrouwde Mozes erop dat Hij deze belofte ook zou uitvoeren.

Dus, keek Mozes weg van zijn huidige situatie in Egypte, inclusief alles wat hem persoonlijk werd aangeboden; hij keek weg van het lijden dat Egypte aan zijn eigen volk toebracht. In plaats daarvan richtte Mozes zijn blik op de beloning: de zegeningen die God in petto had voor zijn volk in het beloofde land Kanaän, de eeuwige zegeningen die de hunne zouden worden door de beloofde Christus (Messias) die op een dag in de wereld zou komen door de natie Israël. Deze keuze door Mozes toont wat het betekent: *“grijp naar het eeuwige leven”*.

"Het eeuwige leven te grijpen" betekent niet dat we onze redding moeten grijpen. We worden gered door Gods gave van het eeuwige leven te ontvangen uit genade en door het geloof (Efeziërs 2:8-9). Het betekent ook niet dat we onze redding moeten vasthouden om het veilig te stellen. We worden verzegeld door de Heilige Geest der belofte op het moment dat we Christus als Verlosser vertrouwen en we veilig zijn in Hem (Efeze 1:13-14). "Het eeuwige leven te grijpen" betekent te begrijpen of te beseffen dat het eeuwige leven een huidig bezit is. Johannes 3:36 zegt:

“Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven,.....”

We ontvangen dit geestelijk leven wanneer we het evangelie van Gods genade geloven (Efeziërs 2:5). Om 'het eeuwige leven vast te houden' betekent ook leven met een eeuwig perspectief.

Terwijl we hier op aarde leven, is het gemakkelijk, zelfs voor Christenen, om zo verwickeld te raken in de zaken van deze wereld dat we vergeten wat het belangrijkste is in het leven. Paulus vertelde Timotheüs:

“2Tim.2:4: Niemand, die in den krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts, opdat hij dien moge behagen, die hem tot den krijg aangenomen heeft.

De mens Gods probeert de Heer te behagen in plaats van zichzelf. Mozes wist dat de genoegens van de zonden die deze wereld bood tijdelijk waren. Zoals de apostel Johannes schreef:

“1Joh.2:17: En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

Mozes begreep ook dat de schatten van Egypte niet zouden standhouden en niet te vergelijken waren met de rijkdom om waardig te zijn schaamte te lijden voor de naam van Christus. Paulus drukte een soortgelijke houding uit in zijn brief aan de Filippenzen:

“Fil.3:7-8: 7 Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht. 8 Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.

Bovendien wist Mozes dat het lijden van Israël in Egypte spoedig zou eindigen, gebaseerd op Gods belofte van verlossing. Paulus deelde hetzelfde idee met de Korinthische kerk:

“2Kor.4:16-18: 16 Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag. 17 Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid; 18 Dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig.

Het lijden dat we hier op aarde ervaren:

“Rom.8:18:niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.

Toen Paulus naar Jeruzalem reisde, wachtende op ketenen en beproevingen die hem zouden overkomen, zei hij tegen de oudsten van Efeze:

“Hand.20:24: Maar ik acht op geen ding, noch houde mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

Paulus zijns houding was eenvoudig:

“Fil.1:21: Want het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin.

Zolang hij leefde, wist hij dat God een doel had voor zijn leven op aarde, maar hij begreep ook dat hij dit leven moest verlaten om:

“Fil.1:23:met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.

En dat is iets dat eeuwig zal voortduren. Dit is de essentie van wat het betekent om “het eeuwige leven te grijpen”. Als gelovigen is ons burgerschap in de hemel. Onze toekomst, onze eeuwigheid is hemels. Paulus herinnerde de heiligen te Kolosse aan de hoop die voor ons in de hemel is weggelegd (Kol. 1:4); de hoop op het eeuwige leven met onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Als we deze glorieuze waarheid gaan begrijpen, beïnvloedt het elk aspect van ons leven.

“Kol.3:1-4: 1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter hand Gods. 2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. 3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. 4 Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

Onze geest, onze affecties, onze verlangens, onze doelen, zijn niet gericht op dingen op deze aarde, maar op dingen hierboven, waar Christus is. Onze focus zou helemaal niet op "dingen" moeten zijn, maar op één Persoon, de Heer Jezus Christus. De schrijver aan de Hebreëen vermaande hen om:

“Hebr.12:2: Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechter hand des troons van God.

Net zoals Mozes voortdurend "op de beloning keek", moeten ook wij ons concentreren op onze toekomstige beloning:

“Titus 2:13: Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus;

Die op een dag zal verschijnen, onze vernederde lichamen zal transformeren en ze zal conformeren aan Zijn glorierijke lichaam zodat we voor eeuwig bij Hem kunnen wonen in de hemel (Filippenzen 3:20-21).

Terwijl de mens Gods wordt gekenmerkt door waar hij voor vlucht, navolgt en strijd, wordt hij (of zij) ertoe gedreven om dat te doen door "het eeuwige leven te grijpen"; de realiteit begrijpen dat we het eeuwige leven hebben - dat dit onze glorieuze hoop is - en door elke dag te leven met het perspectief dat dat het belangrijkste is wat telt voor de eeuwigheid.